

sus mind omma wodi ette ja ütles: „Minno
 armas Eiso! üks aasi on mul süddame peal,
 mis mind kelab suremast ja mis ma sinno
 eest ollen sallajas hoidnud; agga muido ei
 peäse ma sest hirmsast wallust, kui ma enne
 ei olle omma ränka patto sulle üles tunnis-
 tanud. Mõtle agga, kui ma sedda ei olleks
 teinud, siis ei olleks minna sind ka mitte sa-
 nud: Luit on ilmasüta! Sedda rahha, mis
 ma ütlesin warraštud ollewad, pistsin isse üh-
 hel päwal sallamahti temma tuppä, läksin kohto
 ja andsin üles, et Luit sedda warraštanud,
 kuida se rahha siis sealt ka leiti. Kui sa ku-
 led, et temmal middagi waewa peakš ollema,
 siis aita tedda, minna ei woi enam!“ Nenda
 panni ta pea mahha ja olli furnud!

„Bata Eiso!“ kostis Luit, „ma olin il-
 ma süta ja julge selle peale, et üks Summal
 ellab, kes keik sallajad asjad päwa ette tõstab
 ja süddamette nõud awalikkus teeb, sellepär-
 rast ollen ma omma koorma kandnud, werd
 higgištanud ja nutnud, kunni Sa mo palwet
 kulis. Minno terwis on wangi põlmes, raske

tõ ja mārja aurawa seinde ja keldri siise jä-
 nud ja ei olle enam lota, et endine terwis
 kätte tulleb. Keik se kibbe süddame wallo,
 mis ma ilma süta kannatasin, on mo terwist
 mahha rõhhunud, et selle ilma ello mo melest
 ühegi enam ei maksa. Summal andko tem-
 mele andeks! minna ollen jubba andeks an-
 nud, sest ma teadsin, et ei keigi mu sedda rahha
 minno tuppä ei woinud panna, kui Laas isse,
 ja sedda keik sinno pärrast; Eiso! agga kes
 woi mind uskuda ehk aidata?

Sedda asja andis Eiso ka kohtule ja ni
 mitme teisele teada; agga se keik olli wägga
 hiljaks läinud. Luit toitis ennast weel monne
 oea tõga ja läks norelt hingama. Ni kaua
 agga, kui temma ellas, laulis temma igga õhto
 ühte Kalendri laulosalmi, mis nenda on lug-
 geda;

Kes ilmasüta wangi said

Ja kaua wet ja leiba söid,

Müüd ootwad omma lunnastust

Ja pärrast hinge õnnistust!